

A la nouvelle de la mort de sa fille, Plutarque envoie une lettre à son épouse.

Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς μὲν οἶδα καὶ ὀρίζω τὸ συμβεβηκὸς ἡλικὸν ἐστίν· ἂν δέ σε τῷ
δυσφορεῖν ὑπερβάλλουσαν εὖρω, τοῦτό μοι μᾶλλον ἐνοχλήσει τοῦ γεγονότος· καίτοι οὐδ'
αὐτός 'ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης' ἐγενόμην· οἶσθα δὲ καὶ αὐτὴ τοσοῦτων μοι τέκνων
ἀνατροφῆς κοινωνήσασα, πάντων ἐκτεθραμμένων οἴκοι δι' αὐτῶν ἡμῶν, τοῦτο δέ, ὅτι καὶ
σοὶ ποθοῦση θυγάτηρ μετὰ τέσσαρας υἱοὺς ἐγεννήθη κάμοι τὸ σὸν ὄνομα θέσθαι παρέσχεν
ἀφορμὴν, οἶδα ἀγαπητὸν διαφερόντως γενόμενον· πρόσσεστι δὲ καὶ δριμύτης ἰδία τις τῷ
πρὸς τὰ τηλικαῦτα φιλοστόργῳ τὸ εὐφραῖνον αὐτῶν καθαρὸν τε ὄν ἀτεχνῶς καὶ πάσης
ἀμιγῆς ὀργῆς καὶ μέμψεως· αὐτὴ δὲ καὶ φύσει θαυμαστὴν ἔσχεν εὐκολίαν καὶ πραότητα,
καὶ τὸ ἀντιφιλοῦν καὶ χαριζόμενον αὐτῆς ἡδονὴν ἅμα καὶ κατανόησιν τοῦ φιλανθρώπου
παρεῖχεν.